

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Barrandov Studio a. s.**, IČ 28172469, se sídlem Kříženeckého nám. 322/5, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy, zastoupené JUDr. Robertem Falbrem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 68 Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-460431/E27647/2009/ÚPV ze dne 27. září 2010, sp. zn. O-460431, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Dermacol, a.s., IČ 24766208, se sídlem Výtvarná 1023/4, 160 00 Praha 6, zastoupené JUDr. Robertem Jehnem, advokátem, se sídlem Washingtonova 1567/25, 110 00 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 A 255/2010 - 69 ze dne 28. května 2014,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Dne 1. 7. 2008 podala společnost Alphaduct, a.s. (dále jen „přihlašovatel“) u Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) přihlášku slovní ochranné známky „Dermacol Filmstudio Barrandov Prague - rafinovaná kolekce barev“ a navrhla její zápis do rejstříku ochranných známek. Přihláška byla zapsána pod sp. zn. O - 460431 a přihlašované označení zveřejněno dne 20. 8. 2008 pro seznam výrobků zařazených podle mezinárodního třídění výrobků a služeb do třídy č. 3 -kosmetika. Souhlas k zápisu přihlašovaného označení přihlašovateli udělila dne 8. 7. 2008. společnost Dermacol a.s., která se následně ke dni 25. 1. 2011 stala vlastníkem ochranné známky v uvedeném znění.

[2] Proti zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek podala dne 4. 11. 2008 společnost Barrandov Studio a.s. (dále též „žalobkyně“ nebo „namítající“) podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) námitky. Namítající tvrdil, že je vlastníkem postupně rozvíjené známkové řady 14 prioritně starších ochranných známek, jejichž seznam přiložil a jejichž goodwill je založen na slovním prvku „Barrandov“ (který je u 5 známek doplněn slovním prvkem „studio“); tyto slovní prvky, které jsou i kmenem obchodní firmy namítajícího, většina průměrných spotřebitelů odjakživa automaticky spojuje s jeho filmovou tvorbou a službami, respektive jeho právních předchůdců a jsou příznačné pro něj a jeho produkci, nikoliv pro jakýkoliv jiný podnikatelský subjekt. Objeví-li se v označení výrobků či služeb jiného subjektu, budou takové výrobky či služby většinou spotřebitelské veřejnosti vnímány jako produkt namítajícího, a to bez ohledu na komoditu přihlašovatele, který není ani filmovým studiem ani nesídlí v Praze, natož na Barrandově. Pro označování svých výrobků si tak zvolil ochrannou známku obsahující klamavé prvky, nepochybně proto, aby využil prioritně starších registrovaných ochranných známek namítajícího, byť jsou zapsány pro jiné výrobky a služby, a to k vlastnímu prospěchu s cílem oklamat zákazníky a dosáhnout výhody a zisku ze spekulativní známkoprávní transakce. Takové jednání podle namítajícího je porušením práv z ochranných známek ve smyslu uvedeného ustanovení, jemuž se brání podáním námitek *[a v jiném řízení i podáním připomínek podle § 24 v souběhu s § 4 písm. g) a m) zákona o ochranných známkách]*, ale i nekalosoutěžním jednáním. S odkazem na konstantní judikaturu k § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách namítající tvrdil, že jsou splněny obě podmínky proti nezapsání přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek, neboť doložil, že přihláška nebyla podána v dobré víře a že byl v důsledku toho dotčen ve svých právech. Absenci dobré víry spatřuje v nepoctivém úmyslu na straně přihlašovatele, který si musel být vědom, že přihlašované označení je z hlediska uvedených slovních prvků významově klamavé, i toho, že existuje společnost namítajícího, jejíž obchodní firma a po desetiletí budovaná a notoricky známá známková řada je založena na stejných slovních prvcích. Zápisem takového označení a jeho užíváním by mohl těžit ze skutečnosti, že spotřebitelé se budou domnívat, že jde o výrobky a služby poskytované namítajícím či s jeho souhlasem a je tedy naplněna i druhá podmínka uvedeného ustanovení. Na tom nic nemění skutečnost, že na přihlašovatele byla převedena ochranná známka č. 164702 a na jejím základě potom registrována i známka č. 262708, kdy návrh na zrušení těchto známek již Úřad řeší *[Návrh na prohlášení grafické ochranné známky č. 262708 za neplatnou podaný 4. 11. 2008 byl*

pokračování

zamítnut, řízení u Nejvyššího správního soudu v této věci je vedeno pod sp. zn. 6 As 196/2014; návrh na zrušení slovní ochranné známky č. 164702 byl zamítnut, řízení u Nejvyššího správního soudu v této věci je vedeno pod sp. zn. 5 As 125/2014; pozn. soudu].

[3] Přihlašovatel oponoval námitce nedostatku dobré víry poukazem na obchodní značku Dermacol, která byla z historického hlediska nepochybně dlouhodobě spjata s filmovými studii na Barrandově, respektive dříve Československým filmem, Ústředním ředitelstvím Československého filmu a podrobně popsal vývoj kosmetiky Dermacol až do současné doby, proto nedostatek dobré víry nepokládal za prokázaný. Svá tvrzení doložil důkazy pod body 1-15, mj. CD nosičem s filmovým dokumentem a řadou tištěných materiálů. Označení rovněž není klamavé, neboť na jeho prvním místě je slovo „Dermacol“ jako výrazný a nezaměnitelný prvek s ochrannými známkami namítajícího, tento prvek považuje za dominantní. Tento slovní prvek je dále součástí rozsáhlé známkové řady (celkem 29 registrovaných ochranných známek, jejichž je majitelem) založené na prvku „Dermacol“, označení je rovněž součástí tzv. „retro řady“, vycházející z vlastní originální tradice značky Dermacol, což nelze chápat jako použití klamavého označení či jednání naplňující některou ze skutkových podstat nekalé soutěže. Průměrný spotřebitel nebude výrobky kupovat pod označením „Filmstudio Barrandov“, ale s pouze označenými „Dermacol Filmstudio Barrandov“, označení z hlediska zaměnitelnosti je nutno posuzovat jako celek ve vztahu k ochranným známkám namítajícího. Prvek Barrandov je sice místopisným označením, ale nelze ho bezvýhradně chápat jako klamavý s ohledem na známkoprávní praxi Úřadu, jak plyne z databáze národních ochranných známek; ochranná známka „BARRANDOV“, anglického majitele, je registrována i jako ochranná známka Společenství (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 2 A 5/98). K újmě namítajícího přihlašovatel uvedl, že zaměnitelnost napadeného označení s ochrannými známkami namítajícího není podle jeho názoru z důvodu použití prvku Dermacol takové intenzity, že by průměrný zákazník mohl pokládat kosmetické produkty za produkty namítajícího; namítající neprokázal, že je podanou přihláškou skutečně ve svých právech dotčen, k tomu nepředložil žádné důkazy. Tvrzení namítajícího o parazitování na pověsti a vyvolávání nebezpečí záměny mající povahu nekalé soutěže se jeví jako irelevantní, neboť žádný kosmetický produkt na trh namítající neuvedl a je tedy spotřebitelům v této oblasti výrobků a služeb zcela neznámý.

[4] Úřad rozhodnutím ze dne 3. 8. 2009 zn. sp. O-460431, č.j. O-460431/E7316/2008/ÚPV námitky proti zápisu zveřejněného označení zamítl. Uvedl, že namítající na podporu svých tvrzení předložil jediný doklad, přehled 14 svých ochranných známek a 2 ochranné známky společnosti Barrandov Televizní Studio, a.s. se starší prioritou. Oproti tomu přihlašovatel na podporu svých tvrzení předložil doklady, jejichž výčet Úřad uvedl na str. 8 rozhodnutí (body 1 až 15). Po vyhodnocení dospěl k závěru, že námitkám nelze vyhovět. Ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách posuzoval naplnění podmínek, a to: - za prvé, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranných známek či jiných práv namítajícího; - za druhé zda přihlášením ochranné známky došlo k poškození namítajícího a za třetí zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Námitky pak musí být podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách doloženy důkazy, přitom odůvodněnost svého podání je povinen prokázat

namítající, je-li na sporu dobrá víra přihlašovatele, má povinnost svou dobrou víru prokázat, a to k okamžiku podání přihlášky. K první podmínce uzavřel, že přihlašovatel přinejmenším o filmové tvorbě namítajícího, respektive jeho právního předchůdce, v souvislosti s níž byla vyvinuta kosmetika s označením Dermacol, musel vědět. Druhou podmínku, že přihlašovatel zvolil právě napadené označení s cílem oklamat zákazníky, Úřad neshledal namítajícím doloženou a ani za splněnou. Naopak z důkazů předložených přihlašovatelem (*které vypovídají o tom, že byl v době podání napadené přihlášky ochranné známky vlastníkem dvou zapsaných ochranných známek č. 164702 a č. 262708, obsahujících slovní prvky „Filmstudio Barrandov“ a rovněž slovní prvek „Dermacol“; že v době podání napadené přihlášky ochranné známky spolupracoval se společností Dermacol a.s. Praha, toho času vlastníkem řady ochranných známek obsahujících slovní prvek „Dermacol“, jenž se zápisem přihlášeného označení do rejstříku vyslovil souhlas; že společnost Dermacol a.s. Praha byla předchozím vlastníkem ochranné známky č. 164702, ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, jejímž přihlašovatelem a původním vlastníkem bylo Filmové studio Barrandov Praha a tato ochranná známka byla s účinností k 1. 1. 1991 převedena na DERMACOL- státní podnik, Praha, a to na podkladě Zakládací listiny státního podniku DERMACOL, jehož zakladatelem bylo Ústřední ředitelství Československého filmu, tj. nadpodniková hospodářská organizace, jíž bylo toho času podřízeno Filmové studio Barrandov, Praha, původní vlastníkem ochranné známky č. 164702, s účinností od 1. 5. 1991 byla tato ochranná známka převedena na společnost Dermacol a.s., Praha, neboť dle výpisu z obchodního rejstříku a obsahu spisu zn. O - 52109 přešel na společnost Dermacol a.s. Praha, jejímž jediným zakladatelem byl Fond národního majetku České republiky, v rámci privatizace majetek s. p. DERMACOL, včetně ochranné známky č. 164702. S účinností k 29. 1. 2008 pak byla ochranná známka č. 164702 smlouvou převedena na současného vlastníka (přihlašovatele), jenž je se společností DERMACOL, a.s., personálně propojen, přičemž z vyjádření přihlašovatele a obsahu spisu zn. O - 460431 a zn. O - 176522 je zřejmé, že obě společnosti dlouhodobě spolupracují...atd.; str. 10 rozhodnutí), Úřad uzavřel, že s ohledem na popsanou tradici kosmetiky Dermacol a skutečnost, že přihlašovatel byl v době podání napadené přihlášky ochranné známky vlastníkem již uvedených dvou ochranných známek obsahujících slovní prvky Dermacol a Filmstudio Barrandov je pravděpodobné, že přihlašovatel podal přihlášku v dobré víře s úmyslem poukázat na tuto tradici a pracovat na rozvinutí známkové řady zahrnující zmíněné slovní prvky. Námitky byly zamítnuty jako neopodstatněné.*

[5] Rozklad, v němž namítající zopakoval námitky a rozporoval závěr Úřadu, že přihláška byla podána v dobré víře, předseda Úřadu po vyjádření přihlašovatele zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Na rozdíl od Úřadu přisvědčil namítajícímu, že i druhá podmínka, tj. zda přihlašováním označením mohl být dotčen ve svých právech, je splněna, neboť ač nebylo její splnění namítajícím přímo prokázáno, lze k takovému závěru dospět na základě logické úvahy, je totiž reálné, že by se spotřebitelé mohli domnívat, že v případě výrobků přihlašovatele jde o výrobky produkované namítajícím. Předseda Úřadu tak zohlednil rozhodnutí ve věci zn. sp. O-423276, na něž namítající v rozkladu v souvislosti s otázkou dotčení svých práv odkázal a v němž byla tato otázka posouzena obdobně, a jediný doklad namítajícím předložený, prokazující vlastnictví velkého množství ochranných známek namítajícího tvořících známkovou řadu, založených na slovním prvku „Barrandov“. V intencích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 3/2008, ohledně třetí

pokračování

podmínky však na základě historie zápisu ochranné známky č. 164702 uzavřel, že se přihlašovatel podařilo prokázat, že podal napadenou přihlášku ochranné známky v dobré víře a že jeho cílem nebylo přihlásit si napadené označení k ochraně s nepoctivými či spekulativními úmysly za účelem dosažení zisku z očekávané známkové transakce, jak se namítající domnívá, ale odkázat na tradici a historické kořeny značky „DERMACOL“ a přidat k dosud vlastněným ochranným známkám další označení obsahující již v nich zmíněné slovní prvky a obecně odkázat na souvislost značky „DERMACOL“ s filmovou tvorbou uskutečňovanou na Barrandově, nikoliv na osobu namítajícího, který tyto prvky ve svých označeních také užívá. Námitky podané dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách proto neshledal opodstatněné. Následně (str. 13 - 14) k tvrzením namítajícího o klamavosti označení, předseda Úřadu uvedl, že tato otázka (odpovídající § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách) byla řešena v rámci podaných připomínek, proti výsledku jejich posouzení nelze podat rozklad, a není tak předmětem tohoto řízení o námitkách. Tvrzení o nekalosoutěžním jednání není pak oprávněn posuzovat. Tvrzení, že užívání slovních prvků „Filmstudio/studio“ a „Barrandov“ společně v jednom označení je pro namítajícího příznačné, vzhledem k jeho známkové řadě, posoudil jako nedůvodné, protože namítající je filmovým studiem, takto je znám veřejnosti a ochranné známky nemá zapsány pro kosmetiku, tuto ani neprodukuje, proto není důvod se domnívat, že kosmetický výrobek takto označený bude spotřebitel spojovat s namítajícím. Odkázal na jiné dříve zapsané ochranné známky pro jiného vlastníka, které rovněž užívaly prvky „Barrandov“ a „Film“, a nelze je tak spojovat pouze s namítajícím.

[6] Žalobkyně v žalobě podané proti rozhodnutí předsedy Úřadu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) namítla za 1. nezákonnost závěru obou správních orgánů o podání přihlášky v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu. K tomu zopakovala argumenty uvedené v námitkách a rozporovala závěr předsedy Úřadu, který na rozdíl od Úřadu shledal, že namítající mohl být dotčen ve svých právech podáním přihlášky, přesto uzavřel, že přihláška byla podána v dobré víře a opřel se toliko o vlastnictví dvou zapsaných ochranných známek přihlašovatele a jeho spolupráci se společností Dermacol, a.s., historické souvislosti jsou podle žalobkyně irelevantní. Za 2. namítla, že žalovaný, resp. předseda Úřadu měl přihlédnout k tvrzení, že přihlašovaná ochranná známka je klamavá a že se jedná o nekalosoutěžní jednání.

[7] Městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu zamítl jako nedůvodnou. K námitce nedostatku dobré víry při podání přihlášky, odkázal městský soud na judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu, podle níž vědomost o existenci podobného označení sama o sobě nepostačuje k prohlášení neexistence dobré víry přihlašovatele. Městský soud vyšel rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, podle něhož je při posuzování absence dobré víry při přihlašování ochranné známky třeba zhodnotit tři otázky: (1) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele; (2) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a (3) zda neexistuje důvod, jež by jednání přihlašovatele ospravedlnil.

První dvě podmínky byly podle městského soudu naplněny, současně však existoval důvod ospravedlňující jednání přihlašovatele. Pro zhodnocení třetí otázky je totiž zásadní (nikoli irelevantní, jak bez dalšího tvrdí žalobkyně) historie zápisu jiné ochranné známky, a to slovní ochranné známky č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“ a historie kosmetiky Dermacol jako taková. Původním vlastníkem posledně jmenované ochranné známky bylo Filmové studio Barrandov Praha, které ve spolupráci s Ústavem lékařské kosmetiky v Praze vyvinulo v 60. letech silně krycí make-up Dermacol za účelem líčení herců během natáčení filmů. Produkt, který byl původně určen pro potřeby filmového průmyslu, se záhy začal vyrábět i pro potřeby běžných spotřebitelů. Následně došlo k převodu předmětné slovní ochranné známky, a to na státní podnik DERMACOL, poté na společnost Dermacol, a.s. a konečně na společnost Alphaduct, a.s. (současným vlastníkem je znovu Dermacol, a.s.). Historie kosmetiky Dermacol je proto významně spjata s filmovými studií Barrandov, což nemůže být popřeno ani současnou absencí spolupráce společnosti Alphaduct, a.s., resp. Dermacol, a.s., s žalobkyní či skutečností, že společnost sídlí v Brně. Podle městského soudu bude průměrný spotřebitel napadené slovní spojení vnímat buď jako odkaz na historii vzniku kosmetiky „DERMACOL“ nebo jako informaci o tom, že jde o kosmetiku, kterou používají maskéři filmových hvězd, tj. umožňující dokonalé filmové líčení. Sídlo přihlašovatele je v této souvislosti podružné.

[8] Opakované tvrzení žalobkyně v prvním žalobním bodu, že ochranná známka obsahující prvky „FILMSTUDIO BARRANDOV PRAGUE“ je klamavá vůči veřejnosti, neshledal městský soud relevantní, protože při posouzení námitek dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách jsou předmětem posouzení pouze shora uvedené tři otázky, neposuzuje se klamavost označení vůči veřejnosti (viz dále níže).

[9] Relevantními neshledal městský soud ani námitky označující prvky „Barrandov“, „film“ a „studio“ za příznačné pro žalobkyni a její produkci. Nahlédnutím do rejstříku ochranných známek zjistil, že jsou zapsány ochranné známky obsahující slovní prvek „Barrandov“ a „Film“, které nejsou vázány na žalobkyni, z přehledu jejích ochranných známek tak nelze dovodit, že by byly tyto prvky příznačné výlučně pro žalobkyni. Žalobkyně je filmovým studiem, nevyrábí ani nedistribuuje kosmetiku, průměrný spotřebitel se tak nesetká s kosmetickými výrobky a službami v souvislosti se žalobkyní, která je jako tradiční filmové studio i v povědomí širší veřejnosti, není tak ani možné aby si průměrný spotřebitel u kosmetických výrobků vybavil právě žalobkyni.

[10] Nedůvodným městský soud shledal i druhý žalobní bod. Odkázal na argumentaci žalobkyně v rozkladu o klamavosti prvků v přihlašovaném označení (která směřovala k vyvrácení dobré víry přihlašovatele, protože podle žalobkyně užil spojení „Filmstudio Barrandov Prague“ s cílem oklamat zákazníky, dosáhnout jednostranné výhody a zisku ze spekulativní známkoprávní transakce, a kde postup přihlašovatele byl napadán jako nekalosoutěžní jednání) a na závěr v rozhodnutí předsedy Úřadu, že otázka klamavosti byla řešena v rámci posouzení podaných připomínek, a nejde o otázku, která by byla předmětem tohoto řízení o námitkách. Městský soud shledal postup předsedy Úřadu, kdy odmítl se zabývat klamavostí označení, správným, neboť „v řízení o námitkách jsou Úřadem posuzovány

pokračování

výhradně důvody uvedené v ust. § 7 zákona č. 441/2003 Sb. Naproti tomu tzv. důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti, jež podrobně vymezuje ust. § 4 zákona č. 441/2003 Sb., a to včetně klamavosti označení (ust. § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.), Úřad zkoumá na základě podaných připomínek. Řízení o námitkách je však samostatné řízení, jehož výsledkem je formalizované rozhodnutí o námitkách. Zákon č. 441/2003 Sb. neumožňuje Úřadu, aby v rámci rozhodnutí o námitkách byly posuzovány důvody připomínek podaných podle ust. § 4 zákona č. 441/2003 Sb. (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2010, č. j.: 9 As 21/2010 – 70). S ohledem na výše uvedené žalovaný nepochybil, jestliže se v napadeném rozhodnutí nezabýval důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti, konkrétně klamavostí napadeného označení.“.

[11] K námitce, že měl žalovaný (resp. předseda Úřadu) přihlížet k tomu, že jde o nekalosoutěžní jednání, městský soud uzavřel, že postupoval v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb., když se odmítl zabývat posouzením jednání přihlašovatele z hlediska generální klauzule a jednotlivých skutkových podstat nekalosoutěžního jednání, neboť žalobkyně podala námitky podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. a ty byly předmětem řízení. Zda jednání přihlašovatele naplňuje rovněž znaky skutkové podstaty nekalosoutěžního jednání (ať už generální klauzule, či jednotlivých skutkových podstat) není žalovaný podle zákona č. 441/2003 Sb. oprávněn posoudit, k tomu je příslušný výlučně soud. K rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2012 městský soud uvedl, že na projednávaný případ nedopadá, neboť v tomto případě vrchní soud přezkoumával rozhodnutí, které bylo vydáno ve věci návrhu na výmaz ochranné známky, v projednávaném případě bylo předmětem posouzení soudu rozhodnutí, vydané ve věci námitek proti zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek. Ze všech uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[12] Proti označenému rozsudku městského soudu žalobkyně (nyní stěžovatelka) brojila včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatelka nesouhlasí s předně se závěrem městského soudu, že přihláška ochranné známky byla přihlašovatelem podána v dobré víře, který je opřen o historii, kdy Filmové studio Barrandov Praha vyvinulo ve spolupráci s Ústavem lékařské kosmetiky v Praze v šedesátých letech krycí make-up. Uvedený závěr soudu označuje za nesprávný, nedostatečný a nezákonný. Skutečnost, že kosmetika Dermacol, se kterou byl přihlašovatel ochranné známky v době zápisu pracovně propojen, je historicky spjata s filmovým studiem, znamená podle stěžovatelky toliko, že přinejmenším část veřejnosti si tuto skutečnost bude historicky spojovat s filmovým studiem na Barrandově, nemá a neměla v době podání přihlášky jakoukoli spojitost s kosmetickými výrobky z Brna a společností, jejichž předmětem podnikání jsou kosmetické služby. Stěžovatelka proto nemá zájem na tom, aby si spotřebitel výrobky přihlašovatele jakkoliv spojil s ní. Stěžovatelka je filmovým studiem, je historicky dlouhodobě veřejnosti známa, a proto jakékoliv spojování jejího typického označení „Filmstudio Barrandov Prague“ s výrobkem či službou, nemající s tímto studiem cokoliv

společného, považuje za klamavé a parazitující na její pověsti se záměrem využít goodwillu prioritně starších registrovaných známek. Stěžovatelka zopakovala, že se společnostmi Alphaduct, a.s. ani Dermacol, a.s. žádným způsobem nespolečupracuje. Vlastníkovi předmětné ochranné známky muselo být jasné, že pokud si průměrný spotřebitel koupí kosmetiku s označením „Filmstudio Barrandov“, bude očekávat výrobek z produkce stěžovatelky. S ohledem na to nemohl být přihlašovatel ochranné známky v dobré víře. Argumentace městského soudu je zcela nelogická, neboť prokazuje historickou spojitost předchůdce stěžovatelky s kosmetickým výrobkem, což hovoří v její prospěch.

[14] Městský soud podle stěžovatelky vůbec nevzal v potaz závěry předsedy žalovaného, že společnost Alphaduct, a.s. věděla či měla vědět o existenci ochranných známek stěžovatelky a že stěžovatelka byla přihlášením předmětné ochranné známky dotčena na svých právech.

[15] Stěžovatelka dále namítá klamavost přihlašovaného označení, neboť slovní prvky „Barrandov“ a „Filmstudio“ jsou prvky příznačnými pro ni a její produkci, nikoliv pro jakýkoliv jiný podnikatelský subjekt. Většina spotřebitelské veřejnosti proto takto označený výrobek bude vnímat jako produkt stěžovatelky. Posudek zpracovaný na zakázku přihlašovatele, dle kterého si pouze 9 % spotřebitelů vybaví ve spojení se značkou „DERMACOL“ filmovou kosmetiku Barrandov, je zcela nedostačující. Setrvává proto z důvodů uvedených již v námitkách (ale i v připomínkách podaných dle § 24) na tom, že jednání přihlašovatele je nejen porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, ale i nekalosoutěžním jednáním. Je přesvědčena, že žalovaný byl povinen zohlednit zřejmé nekalosoutěžní aspekty jednání přihlašovatele, a to především proto, že jde o označení zjevně klamavé (k tomu odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2002 a jeho závěr ve vztahu k čl. 10 bis Pařížské unijní úmluvy).

[16] Zatřetí stěžovatelka namítá, že nedošlo k posouzení přihlašovaného označení jako celku. Městský soud učinil chybný závěr, že prvky „Barrandov“, „Film“, „Studio“, „Praha“ nejsou pro stěžovatelku prvky příznačnými. V žádném řízení nebylo celkové posouzení relevantně provedeno; městský soud uzavřel, že samostatné prvky „Barrandov“ a „Film“ lze nalézt i u jiných ochranných známek a nemají proto toliko vazbu na stěžovatelku; tyto prvky jsou sice obsaženy u jiných ochranných známek, ale nikoliv v takovém spojení, proti kterému nyní brojí. Spojení těchto prvků „Filmstudio Barrandov Prague“ je specifické pro ni, závěr soudu proto považuje za nedostatečný a nesprávný.

[17] Z výše uvedených skutečností je podle názoru stěžovatelky zřejmé, že soud nedostatečně zhodnotil skutkový stav vycházející ze spisu, ve svých závěrech se opřel o skutečnosti zcela nedostačující a skutečnosti zhodnotil chybně a v rozporu se zákonem a judikaturou. Městský soud zároveň zcela nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což způsobuje jeho nezákonnost.

[18] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že rozsudek městského soudu byl správný a zákonný a že kasační stížnost žalobkyně je nedůvodná. Městský soud správně dovodil, že stěžejní jsou v dané věci historické souvislosti vzniku kosmetiky Dermacol, tato skutečnost byla v řízení prokázána a stěžovatelka ji

pokračování

nezpochybňovala. Opakované tvrzení stěžovatelky, že užití prvku „Filmstudio Barrandov Prague“ je klamavé nutno odmítnout. Vlastníkovi ochranné známky nelze upírat právo upozornit v rámci ochranné známky na historický vznik určitého označení. Pravdivý odkaz na samotný původ značky rozhodně nelze vnímat jako klamavou strategii. Osoba zúčastněná na řízení v podrobnostech odkázala na svá předchozí vyjádření ve věci a navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[20] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil stěžovatelkou namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu [část III. A)]. V části III. B) Nejvyšší správní soud posoudil námitku nedostatku dobré víry přihlašovatele ochranné známky a v části III. C) se věnoval námitce klamavosti ochranné známky, nedostatku posouzení nekalosoutěžního jednání a nedostatku posouzení ochranné známky jako celku.

III. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Rozhodnutí stížené touto vadou totiž Nejvyšší správní soud zpravidla nemůže meritorně posoudit.

[23] Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že přezkoumatelný je. Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost rozsudku v nedostatku důvodů. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů zejména taková soudní rozhodnutí, z jejichž odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2009, č. j. 7 Afs 107/2009 - 166). Žádnou takovou vadu však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu neshledal. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání

veškerých žalobních námitek. Městský soud nejprve s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a, podpůrně, Soudního dvora EU obecně vymezil podmínky nedostatku dobré víry přihlašovatele a následně je aplikoval na nyní projednávaný případ, přičemž došel k závěru, že přihlašovatel v dobré víře byl zejména s ohledem na historii kosmetiky Dermacol. Následně se městský soud vypořádal i s námitkou, že ochranná známka bude klamat veřejnost. Soud se neopomněl vyjádřit ani k námitce, že podání přihlášky ochranné známky do rejstříku bylo nekalosoutěžního charakteru, neboť aproboval závěr předsedy žalovaného, že žalovaný není oprávněn posuzovat, zda jednání přihlašovatele naplňuje jednotlivé skutkové podstaty nekalosoutěžního chování. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal ani existenci vad způsobujících nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, jak je vymezil např. v rozsudku ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS. Lze proto uzavřít, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, a je proto na místě zabývat se meritorními námitkami.

III. B) Námitka nedostatku dobré víry

[24] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že se městský soud dopustil nesprávného právního posouzení otázky nedostatku dobré víry přihlašovatele předmětné ochranné známky.

[25] Zákon o ochranných známkách s kategorií dobré víry pracuje na několika místech. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky představuje jak absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) citovaného zákona, kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být zjevná), tak důvod relativní na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. listopadu 2012 č. j. 9 As 123/2011-107). V nyní projednávaném případě stěžovatelka podala námitky proti přihlášce slovní ochranné známky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, podle něhož se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

[26] Městský soud (stejně tak jako předtím předseda Úřadu i žalovaný) při posouzení podaných námitek vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, podle něhož v případech zmiňovaných zákonem o ochranných známkách je nutno vycházet z psychologického pojetí dobré víry, tj. z nevědomosti přihlašovatele o určitých okolnostech. Městský soud současně odkázal na shodné vyjádření Soudního dvora Evropské unie v rozsudku ze 11. června 2009, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG*, C-529/07 (viz zejm. bod 40). Nejvyšší správní soud s ohledem na zákonné znění, které předpokládá existenci určité újmy na straně namítajícího, podrobněji vymezil kritéria pro posouzení naplnění hypotézy § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách v citovaném rozsudku č. j. 1 As 3/2008-195: „*Při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci*

pokračování

ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.“ Důkazní břemeno ohledně prokázání prvních dvou podmínek leží na namítajícím, zatímco v případě podmínky třetí je na přihlašovatele ochranné známky, aby naopak prokázal svou dobrou víru. Tato kritéria Nejvyšší správní soud aplikoval i v dalších rozhodnutích a lze je považovat za ustálená (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. listopadu 2010, č. j. 7 As 59/2010 - 90, ze dne 21. prosince 2011, č. j. 1 As 140/2011 - 66, ze dne 7. listopadu 2012, č. j. 9 As 123/2011 - 107 či ze dne 19. března 2014, č. j. 1 As 11/2014 - 33).

[27] Městský soud tato kritéria vzal v úvahu a zabýval se jejich naplněním, přičemž dospěl k závěru, že na straně přihlašovatele existuje ospravedlňující důvod ve smyslu třetí podmínky, a tudíž nelze říci, že by byl ve zlé víře. Nejvyšší správní soud úvahy městského soudu přezkoumal a shledal, že jsou zákonné i věcně správné.

[28] Městský soud se ztotožnil se závěrem předsedy Úřadu, že první dvě výše zmíněné podmínky jsou naplněny. Tvrdí-li proto stěžovatelka, že se městský soud vůbec nezabýval závěrem předsedy Úřadu, že přihlašovatel věděl či měl vědět o existenci ochranných známek stěžovatelky a že stěžovatelka byla přihlášením dotčena na svých právech, nemá tato námitka oporu ve spisu. Městský soud v napadeném rozsudku vzal v úvahu hodnocení týkající se splnění prvních dvou podmínek (vědomost o ochranných známkách namítajícího a dotčení jeho práv) provedené předsedou Úřadu a toto hodnocení aproboval, a právě proto se v rozsudku podrobně zabýval až třetí podmínkou absence dobré víry přihlašovatele, tj. (ne)existencí ospravedlňujícího důvodu. Oba stěžovatelkou označené závěry předsedy Úřadu ve vztahu k prvním dvěma podmínkám (tj. že přihlašovatel věděl o existenci ochranných známek namítajícího a že namítající byl přihlášením napadeného označení dotčen ve svých právech) městský soud přijal, potud proto není zcela jasné, v čem stěžovatelka spatřuje nedostatečné skutkové zjištění a z něj plynoucí nesprávný právní závěr, neboť tento závěr je v její prospěch a opírá se o jediný důkaz v řízení doložený samotnou stěžovatelkou, a to přehled ochranných známek, které k datu podání přihlášky vlastnila.

[29] Stěžovatelka se mýlí, vytýká-li žalovanému (potažmo městskému soudu) porušení povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Řízení o námitkách proti přihlášce ochranné známky (stejně jako o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou) z důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách není ovládáno zásadou materiální pravdy, ani zásadou vyšetřovací. Důkazní břemeno ohledně prokázání toho, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítajícího (resp. navrhovatele) a zda přihlášením ochranné známky došlo k poškození namítajícího (navrhovatele), leží výlučně na namítajícím samotném a nikoliv na žalovaném. Jsou-li skutečnosti prokazující tvrzení o zlé víře přihlašovatele namítajícím doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit přihlašovatel, popř. jeho právní nástupce. Z § 82 odst. 4 věty první ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu pak lze dovodit povinnost účastníků řízení uvést

všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci samé a navrhnout veškeré důkazy k prokázání svých tvrzení již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. V dané věci namítající předložil toliko jediný důkaz (viz shora), jeho argumentace o záměru přihlašovatele podáním přihlášky těžit ze známosti jeho ochranných známek či parazitovat na jeho jménu pak vycházela toliko ze shody či podobnosti prvků užitých v nově přihlašovaném označení s prvky užívanými v jeho ochranných známkách, ačkoliv i přihlašovatel v době podání přihlášky byl vlastníkem ochranné známky č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, využívající rovněž tytéž, nyní rozporované prvky (stejně prvky „Filmstudio Barrandov“ byly součástí o ochranné známky č. 176522).

[30] Předseda Úřadu i městský soud dospěli k závěru, že důvod ospravedlňující podání přihlášky přihlašovatelem je dán, a to s ohledem na přihlašovatelem doloženou historii kosmetiky značky Dermacol a na historii slovní ochranné známky č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, jak byla podrobně popsána již v rozhodnutí Úřadu, kdy Filmové studio Barrandov Praha ve spolupráci s Ústavem lékařské kosmetiky v Praze vyvinulo v 60. letech silně krycí make-up Dermacol za účelem líčení filmových herců. Následně začala být zmíněná kosmetika vyráběna i pro potřeby široké veřejnosti. Vlastníkem ochranné známky č. 164702 se po několikeré změně vlastníků stala společnost Alphaduct, a.s., a nyní Dermacol, a.s. (viz shora bod [4]). Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením provedeným městským soudem, potažmo orgány obou stupňů; stěžovatelka totiž kromě argumentace akcentující dotčení ve svých právech přihlašovaným označením tím, že obsahuje shodné prvky s jejími ochrannými známkami, žádné důkazy, z nichž by bylo lze dospět k závěru o záměrném užití (zneužití) jí užívaných označení v podané přihlášce nepředložila, vůči důkazům předloženým přihlašovatelem na podporu dobré víry toliko oponuje jejich hodnocení předsedou Úřadu, potažmo městským soudem.

[31] Prvky „Filmstudio“, „Barrandov“ a „Prague“ obsažené v napadené přihlášce jsou ospravedlnitelné právě s ohledem na historický původ kosmetiky Dermacol, tím spíš, že současně na prvním místě je uveden prvek „Dermacol“ a ani jeden ze zmíněných prvků netvoří dominantní část ochranné známky. Na daném závěru nic nemění ani stěžovatelčino tvrzení, že mezi ní a společnostmi Alphaduct, a.s., a Dermacol, a.s., v současnosti nedochází k žádné formě spolupráce. Logikou použití prvků „Filmstudio“, „Barrandov“ a „Prague“ v ochranné známce je totiž odkaz na historické souvislosti, které nepopírá ani stěžovatelka, nikoliv na současnou spolupráci.

[32] Stěžovatelka dále namítala, že historická souvislost kosmetiky Dermacol s filmovými studii na Barrandově nemá nic společného se současnou kosmetikou z Brna. Nejvyšší správní soud zhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou. Městský soud na straně 9 napadeného rozsudku dostatečným způsobem popsal historii značky Dermacol, z níž vyplývá kontinuita, kterou lze vysledovat až k současnému vlastníkovi předmětné ochranné známky, společnosti Dermacol, a.s. Skutečnost, že se nynější produkty z řady kosmetiky Dermacol vyrábějí v Brně a nikoliv na Barrandově, není z hlediska dobré víry přihlašovatele podstatná. Přesun místa výroby představuje podnikatelské rozhodnutí, které může být motivováno celou řadou faktorů; nelze z něj ovšem v daném případě vyvodit zlou víru přihlašovatele.

pokračování

[33] Dovozuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že historický vývoj prokazuje naopak spojitost jejího předchůdce s kosmetickým výrobkem, nelze než tomuto přisvědčit potud, že v prvopočátcích skutečně byl vývoj kosmetiky DERMACOL spojen s filmovými studií na Barrandově a že původním vlastníkem ochranné známky č. 164702 bylo Filmové studio Barrandov, Praha, nicméně právě proto, že následně se výroba kosmetiky oddělila do samostatně hospodářsky fungujícího subjektu, nelze tomuto subjektu přičítat záměrné zneužití prvků ochranných známek stěžovatelky a „zlou víru“, odpovídá-li jejich užití okolnostem počátku výroby a vzniku výrobku - kosmetiky Dermacol.

[34] V tomto směru je třeba hodnotit i stěžovatelčinu námitku ohledně údajně spekulativního závěru městského soudu, že průměrný spotřebitel bude vnímat prvky „Filmstudio“ a „Barrandov“ jako odkaz na historii kosmetiky Dermacol (viz výše) nebo jako referenci na skutečnost, že kosmetika této značky je používána k líčení filmových hvězd. Stěžovatelka pokládá za přesvědčivější vlastní verzi, podle níž si spotřebitel na základě historické spojitosti vybaví právě stěžovatelku. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stojí-li proti sobě verze stěžovatelky a verze městského soudu, je třeba dát jednoznačně přednost verzi městského soudu, která je na rozdíl od tvrzení stěžovatelky podložena logickou argumentací vztahující se k celkovému slovnímu i grafickému charakteru ochranné známky a zejména ke známosti společnosti Dermacol, a.s. na poli kosmetických výrobků oproti absenci jakýchkoliv aktivit stěžovatelky na tomto poli.

III. C) Námitka klamavosti, neposouzení ochranné známky jako celku a neposouzení nekalosoutěžního jednání

[35] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil ani ohledně její námitky klamavosti přihlášeného označení. Podle názoru stěžovatelky obsahuje přihláška ochranné známky klamavé prvky „Filmstudio“ a „Barrandov“ (resp. i „Prague“), pro ni a její výrobky příznačné, a to za účelem oklamání zákazníků a parazitování na pověsti a obchodní firmě stěžovatelky. Městský soud nadto podle stěžovatelky neposoudil ochrannou známku jako celek. Slovní spojení „Filmstudio Barrandov“ je pro stěžovatelku natolik typické, že si je spotřebitel vybaví bez ohledu na další prvky ochranné známky stojící před nebo za těmi, jež jsou specifické pro stěžovatelku.

[36] Stěžovatelka přejímá v kasační stížnosti v této věci svoji argumentaci, uplatněnou v jiném souvisejícím řízení (vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 6 As 196/2014), aniž by akceptovala rozdíl mezi předmětem řízení o námitkách proti přihlášce ochranné známky dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a předmětem řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 1 téhož zákona z důvodů uvedených v § 4 písm. g), popř. m) téhož zákona nebo v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 z důvodu uvedených v § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[37] Již městský soud v odůvodnění svého rozsudku (str. 10, a dále 11) uvedl, že námitka klamavosti přihlášeného označení (ochranné známky) vůči veřejnosti není v řízení vedeném o námitkách podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách relevantní. Rovněž již předseda Úřadu ve svém rozhodnutí vysvětlil, že vzhledem k tomu, že „klamavost“

představuje dle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti, je předmětem přezkoumání v připomínkovém řízení, jak se také k stěžovatelkou podaným připomínkám stalo. Městský soud tento postup aproboval s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2010, č. j. 9 As 21/2010 - 70.

[38] Nejvyšší správní soud vzal v potaz uvedená východiska a stejně jako městský soud dospěl k závěru, že námitka klamavosti (v intencích vymezení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách) uvedená v kasační stížnosti (stejně jako v žalobě) nemohla být předmětem posouzení Úřadem v řízení o námitkách podaných dle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona (tj. z důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti). Klamavost ochranné známky pak nelze zaměňovat s existencí pravděpodobnosti záměny ochranných známek v důsledku jejich shodnosti či podobnosti (k tomu srov. rozsudek uveřejněný pod č. 3111/2014 Sb. NSS).

[39] Nelze přisvědčit ani stěžovatelčině námitce, že městský soud postupoval nesprávně, jelikož neposoudil předmětnou ochrannou známku jako celek. Podle Nejvyššího správního soudu tkví jádro argumentu městského soudu právě v tom, že ochrannou známku posoudil komplexně (viz str. 10 napadeného rozsudku), aby se vypořádal s její žalobní argumentací v úplnosti, a to přesto, že tato v zásadě akcentovala způsob dotčení jejích práv, tj. podmínky, jejíž splnění nebylo předsedou Úřadu ani soudem zpochybněno. Městský soud zdůvodnil, že ani společně prvky „Barrandov“, „Film“, „Studio“ a „Prague“, užívané pohromadě, jejichž příznačnost pro sebe stěžovatelka tvrdila, nelze z jeho dokladu (přehledu ochranných známek) dovodit, neboť z rejstříku ochranných známek plyne, že jsou zapsány ochranné známky další s prvky „Barrandov“ a „Film“, které nejsou na stěžovatelku vázány. Navíc se průměrný spotřebitel nesetká s kosmetickými výrobky a službami v souvislosti s žalobkyní. Opakuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že právě spojení prvků „Filmstudio Barrandov Prague“ je pro ni příznačné a napadá-li uvedený závěr soudu, je nutno poukázat na to, že byl vysloven nad rámec nosných důvodů pro posouzení námitek dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, jak také z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá.

[40] Stěžovatelka rovněž brojila proti závěru předsedy žalovaného, potvrzeného městským soudem, že není oprávněn posuzovat, zda jednání přihlašovatele ochranné známky lze rovněž označit za nekalosoutěžní. Odkázala při tom na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. května 2002, č. j. 7 A 4/2000 - 33. Relevantní pasáž stěžovatelkou připomínaného rozsudku říká, že *„nelze pominout skutečnost, že i v řízení o ochranných známkách je třeba závazek plynoucí z tohoto článku mezinárodní úmluvy [čl. 10bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, pozn. Nejvyššího správního soudu] mít na zřeteli, a to především jako výkladové pravidlo při posuzování, zda zápisem označení či ochranné známky [...] není odnímána smlouvou zaručená ochrana.“* K dané otázce se později vyjádřil také Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. února 2006, č. j. 10 Ca 17/2005 - 70, následovně: *„Pokud čl. 10bis Pařížské úmluvy zavazuje smluvní strany zajistit účinnou obranu proti nekalé soutěži a byl promítnut do našeho právního řádu především právní úpravou obsaženou v obchodním zákoníku, neznamená to, že v řízení o ochranných známkách není nutno mít tento článek na zřeteli, ale naopak, je nutno jej především jako výkladové pravidlo užít při posuzování zápisné způsobilosti označení a vyloučit ze zápisu „zcizená označení“ či označení parazitující na známosti označení“*

pokračování

jiného výrobce, asociující jiné užité a příznačné označení pro výrobky známé standardní kvalitou jiného výrobce, a to v rámci posuzování klamavosti.“ Z obou citovaných rozhodnutí plyne, že principy z oblasti práva nekalé soutěže zakotvené v čl. 10bis Pařížské Úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví (dále jen „Pařížská úmluva“) je třeba v režimu zákona o ochranných známkách mít na paměti jakožto výkladová pravidla v rámci posuzování klamavosti. Závazkům plynoucím z Pařížské úmluvy ve spojení s citovanými rozsudky českých vnitrostátních soudů rozhodně nelze rozumět tak, že přiznávají žalovanému pravomoc rozhodovat ve věcech nekalé soutěže. K rozhodování sporů týkajících se práva nekalé soutěže jsou příslušné civilní soudy, nikoliv žalovaný, jak správně městský soud uvedl. Závazky plynoucí z Pařížské úmluvy tedy žalovanému nepřiznávají žádný nový okruh pravomocí, pouze požadují, aby i v rámci řízení podle zákona o ochranných známkách byla vzata v potaz pravidla v Pařížské úmluvě obsažená.

[41] V nyní projednávaném případě předně, jak již soud uvedl, nešlo o posuzování klamavosti jako absolutního důvodu zápisné nezpůsobilosti, stěžovatelka se pak dovolává čl. 10bis Pařížské úmluvy, jehož třetí odstavec přikazuje smluvním státům zakázat vymezená nekalosoutěžní jednání: *„Zejména musí být zakázány: 1. jakékoliv činy, které by mohly jakkoli způsobit záměnu s podnikem, výrobky, nebo s průmyslovou nebo obchodní činností soutěžitele; 2. falešné údaje při provozování obchodu, které by mohly poškodit dobrou pověst podniku, výrobků nebo průmyslové nebo obchodní činnosti soutěžitele; 3. údaje nebo tvrzení, jejichž užívání při provozu obchodu by bylo s to uvádět veřejnost v omyl o vlastnosti, způsobu výroby, charakteristice, způsobilosti k použití nebo o množství zboží.“* Nejvyšší správní soud proto musí toliko poukázat na skutečnost, že v rámci posuzování splnění druhé podmínky (dotčení práv stěžovatelky zápisem přihlašovaného označení) se předseda Úřadu i soud zabývali uvedenými otázkami, neshledali však, že v daném konkrétním případě jednání přihlašovatele bylo vedeno záměrem, naplňujícím předně uvedenou kvalifikaci jednání zakázaných.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud uzavírá, že z výše popsaných důvodů podanou kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[43] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud jí v řízení žádné povinnosti, z nichž by jí mohly vzniknout náklady, neukládal. Neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat náhradu nákladů právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu